

Arrest

nr. 94 328 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZARZOURI, die loco advocaat C. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 maart 2008 onder aanhoudingsmandaat gesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen en bendevorming.

1.2. Op 14 augustus 2008 beval de raadkamer van de correctionele rechtbank te Antwerpen de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker, mits het betalen van een borgsom van vijfduizend euro.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 2 september 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 24 december 2010 tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens inbreuken op wetgeving inzake verdovende middelen. Tevens werd de onmiddellijke aanhouding van verzoeker bevolen.

1.5. De staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 9 augustus 2012 het besluit tot terugwijzing. Dit besluit, dat verzoeker in de gevangenis ter kennis werd gebracht op 24 augustus 2012, luidt als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20 gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Turkije;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 05 maart 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 39, 59 en 40 kg cocaïne, feit waarvoor hij werd veroordeeld op 24 december 2010 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad,

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- [E. M.], [...], wordt teruggewezen,

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder stelt dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep omdat de bestreden beslissing hem geenszins de mogelijkheid ontnaemt om terug te keren naar Zweden, het land waar hij tot een verblijf werd toegelaten.

Daar uit het loutere gegeven dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om naar Zweden terug te keren op zich niet kan worden afgeleid dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep dat gericht is tegen een besluit tot terugwijzing dient de opgeworpen exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel *“non bis in idem”*, van artikel 6 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14.7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 4 van het Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescher-

ming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, gedaan te Straatsburg op 22 november 1984 (hierna: het zevende aanvullend protocol).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Aangezien de woonplaats van verzoeker Zweden is, zijn familie en vrienden ook aldaar gevestigd zijn of in de S[c]hengenzone, is de aangevochten beslissing de facto een dubbele bestraffing.

De aangevochten beslissing schendt daarom het algemene rechtsbeginsel “Non bis in idem” en diverse regels van nationaal en Europees recht, waaronder artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens van 4 november 1950, artikel 14 zevende lid van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en artikel 4 [van het] Zevende Aanvullend Protocol van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens krachtens hetwelk niemand voor een tweede keer mag worden berecht of gestraft voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds overeenkomstig de wet is gestraft.

Verzoeker wordt in casu tweemaal bestraft voor hetzelfde feit. Enerzijds door de correctionele gevangenisstraf van 5 jaar, ten dele beperkt mits voorwaarde zich gedurende een periode van 10 jaar het grondgebied van het koninkrijk België niet te betreden en anderzijds door de aangevochten maatregel van tienjarige ontzetting uit de Schengenzone.

Verzoeker gedraagt zich in de gevangenis voorbeeldig en kan niet voor zijn eenmalige fout tweemaal gestraft worden.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem” “verbiedt een persoon te vervolgen of te berechten voor een tweede ‘misdrijf’ voor zover identieke feiten of feiten die in hoofdzaak dezelfde zijn, eraan ten grondslag liggen” (EHRM, grote kamer, 10 februari 2009, Zolotoukhine t. Rusland, § 82).

Echter opdat dit rechtsbeginsel toepassing kan vinden dient er worden nagegaan of de betwiste beslissing of maatregel van strafrechtelijke aard is.

In casu is het M.B. tot uitwijzing gericht aan verzoeker geen strafrechtelijke sanctie maar een administratieve sanctie waardoor het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem” op deze beslissing niet van toepassing is.

Verwerende partij verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof:

“Daar de in het geding zijnde bepaling een maatregel van hoofdzakelijk burgerlijke aard invoert, in het belang van de financiering van de sociale zekerheid, kan het beginsel non bis in idem daarop niet van toepassing zijn en is de in het geding zijnde bepaling bij gevolg bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 14. 1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en met het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem.” (Grondwettelijk Hof arrest nr. 28/2012 van 1 maart 2012)”

3.1.3.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker gelast om *“het grondgebied van het Rijk te verlaten”* en nergens bepaalt dat verzoeker zich niet naar zijn woonplaats te Zweden mag begeven of dat hem de toegang tot andere Schengenstaten definitief wordt ontzegd.

In de kennisgeving van de bestreden beslissing wordt ten behoeve van verzoeker voorts verduidelijkt dat hem enkel *“de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar te dateren vanaf zijn invrijheidstelling”* en dat hij het grondgebied van de Schengenstaten dient te verlaten *“tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Over de draagwijdte van de bestreden beslissing kan dan ook geen onduidelijkheid bestaan.

De uiteenzetting van verzoeker als zou de bestreden beslissing op zich een verbod inhouden om terug te keren naar zijn woonplaats in Zweden alwaar ook zijn familieleden en vrienden verblijven mist derhalve feitelijke grondslag.

Tevens moet worden geduid dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning zodat hoe dan ook niet blijkt dat het “*non bis in idem*”-beginsel, dat onder andere vervat zit in artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM en artikel 14.7 van het BuPo-verdrag door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het adagium “*non bis in idem*” belet ook niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Een schending van het “*non bis in idem*”-beginsel, van artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM of van artikel 14.7 van het BuPo-verdrag wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De Raad wijst er daarnaast op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Ondergeschikt steunt verzoeker zich op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens van 4 november 1950, houdende het principe van proportionaliteit der straffen vervat. In casu is de bestraffing van verzoeker bijzonder disproportioneel. Omwille van 1 misstap ([...] verzoeker blijft zijn onschuld uitschreeuwen) waarvoor hij zwaar werd gesanctioneerd en welke straf hij ondergaat, wordt verzoeker nu geacht de complete Schengenzone en dus zijn ganse familie en kennissenkring, te verlaten op zijn gevorderde leeftijd van 71 jaar.

De in het besluit [ge]formuleerde eis tot het verlaten van de Schengenzone, en dus ook Zweden, zijn thuisland, is volstrekt disproportioneel.”

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In zoverre verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt doch nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregel schendt, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verwerende partij wenst eveneens te antwoorden dat de bestreden beslissing verzoeker niet in de onmogelijkheid stelt om een aanvraag te doen bij de Zweedse overheid om zich met zijn gezin te herenigen, te meer daar verzoeker reeds heeft aangehaald over een verblijfsvergunning voor Zweden te beschikken.”

3.2.3. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel en merkt op dat – aangezien de bestreden beslissing niet bepaalt dat verzoeker niet naar Zweden mag afreizen, deze beslissing hem de toegang tot dit land of de volledige Schengenzone niet onttrekt en hem evenmin verhindert om zijn gezinsleden te vervoegen – verzoekers standpunt opnieuw feitelijke grondslag mist en niet toelaat te besluiten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK